

sig bedaare af hende men endog ret ofte ganske aabent havde tilstaaet, at hendes falske og behagesyge Væsen var hende imod. Og Nanny var overhovedet aldrig nøjeregnende med Midlerne, naar det galdt om at tilfredsstille en Lyst eller blot et Lune. Hun, hvem Faderen i god Tro havde kaldt „Normalbarnet“, fordi hun altid havde blomstret som et Billede paa selve Sundheden, havde altid gjort sig en unaturlig Fornøjelse af at anstifte Ulykker. Allerede paa Skolebænken havde det moret hende paa underfundig Maade at bringe sine Kammerater i Fortræd, og hun var neppe bleven halvoksen og havde faaet lidt runde Former, før hun drev det som en Sport at sætte Splid imellem Forlovede ved at vække den kvindelige Skinsyge. Og denne Skadeglæde var saa meget mere ondartet, som hun i sin Fantasiløshed sjelden anede Omfanget af den Fortræd, hun voldte. Som et Barn, der i halvt uskyldig Lyst sætter Ild paa Genboens Hus for at se Luerne slaa ud af Taget, kunde hun bagefter blive helt betuttet over den anrettede Ødelæggelse.

Imidlertid gik det hende nu, som det plejede at gaa, naar hun var ene sammen med Per: hun var alligevel ikke rigtig modig overfor ham. Erintringen om, at han af alle Mænd var den, der vistnok havde været nærmest ved at faa Herredømme over hende, gjorde hendes Holdning lidt usikker. Især var hun paa sin Post, efter at han paa sin Side var bleven dristigere, ja ligefrem syntes at gøre Tilnærmelser. Hun sad netop og tænkte paa, at det vistnok ikke kunde være tilfældigt, naar han havde trykket hendes Haand saa fast, da han hjalp hende op i Vognen. Han var ogsaa et Par Gange rykket hende saa nær, at hun havde maattet flytte